

Cavallers de la Pau

Has vist mai cap cavaller? És possible que en pel·lícules sí, però de carn i ossos pense que no, perquè fa molt, molt de temps que existiren. Tot i que diuen que encara hui en dia se'n poden trobar.

Esta història parla de cavallers, però, no de cavallers com els d'antany, sinó més bé de cavallers com els que diuen que existeixen actualment. Estos cavallers són molt diferents perquè no necessiten armes per a lluitar. No, estos cavallers ni tenen espases, ni llances, ni armadures, ni cavalls, res de tot açò els caracteritza. L'única arma que porten estos cavallers és una flauta dolça que trastoca el pensament de les persones. Estos cavallers s'anomenen: Cavallers de la Pau. La seua única missió és evitar que al nostre món hi hagen injustícies, maldats, crims, discriminacions, baralles o qualsevol altra malifeta.

Els Cavallers de la Pau recorren el món amb les seues flautes dolces tocant una meravellosa melodia que converteix els pensaments roïns de les persones en bons pensaments i així eviten les maldats. Sembla fàcil, però, en el cas que anem a contar, els Cavallers de la Pau ho van tenir una mica difícil.

Onofre Trebsig era una persona despietada, li agradava fer mal a la gent, es delectava amb les calamitats d'altres persones i sempre que ocorria alguna desgràcia al seu poble, ell se'n alegrava. Si algun xiquet caïa un bac, Onofre començava a riure's-se'n fins al punt que, de vegades, es pixava damunt.

Un bon dia, els Cavallers de la Pau es van assabentar que en un poble de la comarca de l'Alacantí existia eixa persona tan perversa i despietada. Així, els Cavallers de la Pau, sense pensar-s'ho dues vegades, van agafar el cotxe i es van dirigir cap a este poble de muntanya. Van preguntar i preguntar fins que, a la fi, trobaren el que anaven buscant: tenien el poble localitzat i la persona en qüestió.

Només arribar al poble es van separar els cavallers i van començar a tocar la flauta per tots els carrers amb aquella melodia tant suggerent. De cop i volta, van notar que de les seues flautes no eixia cap melodia, per molt que bufaren el so no eixia, i això que ells movien els dits, però res, no eixia cap nota d'aquelles flautes màgiques. Estaven una mica estranyats.

- Què passa? Per què no funcionen les nostres flautes dolces? -va dir un cavaller.

- No sé... però es molt estrany, açò no ens ha passat mai!
- Per què no anem a veure al Cavaller Savi? Potser ell sabrà el motiu d'este mal.

I tots els cavallers van agafar de nou els seus cotxes i van abandonar el poble davant la mirada atenta d'Onofre que no parava de riure:

- Ha, ha, ha! Que vos pensàveu, que anàveu a guanyar-me? Uns insignificants cavallers amb una flauteta dolça. Aneu, aneu i no torneu mai per ací! Que este poble em pertany a mi i als meus deixebles. -deia Onofre amb to maliciós i pervers.

Però els Cavallers de la Pau pensaven que el Cavaller Savi tenia molta experiència al seu favor i ell hi trobaria una solució. Així, tan prompte pogueren, es dirigiren cap a sa casa, i li van contar tot el que ocorria, amb pèls i senyals. El Cavaller Savi es va quedar un poc estranyat, però, de seguida, els va donar una resposta.

- Eixe tal Onofre deu ser un mag molt poderós, per això la seua maldat és tan gran, tan gran que les vostres flautes de bec són inútils en eixe poble. Heu d'aconseguir fer sonar la melodia siga com siga, perquè, si no ho feu, Onofre haurà guanyat, i el mal regnarà allí per sempre.

Així doncs els Cavallers ja havien esbrinat els motius per què no funcionaven les seues flautes. La màgia d'Onofre envoltava el poble i els instruments de vent no podien trencar eixa barrera misteriosa. I ... pensant, pensant, van agafar el cotxe

camí d'aquell misteriós poble. El problema era que per molt que pensaven, no trobaven cap solució. Estaven entrant ja al terme municipal i el cervell no se'ls havia il·luminat. Però, ja arribats al lloc en qüestió un dels cavallers va dir:

- Ja ho tinc! El Cavaller Savi ens ha dit que hem de fer sonar la melodia siga com siga, doncs bé... si la flauta sona massa fluixeta per desencantar el poble, ho farem amb altres instruments més potents i utilitzarem la veu per trencar l'encanteri.

- Jo tinc una guitarra elèctrica i un tambor al cotxe -va dir Guerau, el cavaller conductor.

- Doncs bé Guerau, trau-los del cotxe i reparteix-los - digué el cavaller cap.

Així, una vegada repartits la guitarra, el tambor, i alguns xicotets instruments més que portava Guerau al maletger, els va formar com si es tractara d'una banda de música i van començar a tocar aquella melodia, però, esta vegada, amb els nous instruments i amb la seua veu. I, a poc a poc, van veure com les persones del poble, anaven eixint de les cases, aplaudint-los i mostrant-los una cara de felicitat, com la que feia anys que no tenien. Els cavallers s'adonaren que estaven fent el correcte i per això no van parar, van continuar carrer amunt fins que estaven davant la casa d'Onofre, que no va tindre més remei que eixir de casa agenollat dient-los:

- Perdoneu, perdoneu, no ho faré mes, perdoneu, però no puc suportar més este soroll! Perdoneu!

- Bé Onofre, però ara la gent del poble ja sap la cançó i si tornes a fer alguna maldat, de segur que no dubtaran a cantar-te-la i no caldrà que els acompanyem amb els nostres instruments perquè les seues veus són molt potents.

I així va ser com a aquell poble de muntanya, els Cavallers de la Pau van aconseguir derrotar de nou la maldat. I, des d'aquell moment, el poble, de tant en tant, li recorda a Onofre que s'ha de portar bé entonant esta cançó:

Som Cavallers,
Cavallers de la Pau.
Anem buscant
paraules d'amor.
No volem més
guerres, ni maldats
en este món.
Volem amistat.

Cavallers de la Pau

Cançó dedicada a Maribel Corcher (mestra del Cristíol Colom)

Dm C Dm

Damià Llorens

Percussió

Gm Dm Gm Dm

Som ca - va - llers ca - va - llers de la pau a - nem bus - cant - pa rau - les d'a - mor

C Gm Dm C Dm

no vo - lem més gue - rres ni mal - dats en es - te món vo - lem a - mis - tat

C Dm